

belém költöznek ilyenkor este
a legjobb képeimről a holtak
volt hogy csak úgy nézelődtek némán
volt hogy nagyon szomorún daloltak
mit is kezdhetnék én ennyi árnyal?
én szegény kis földöntúli gyarmat
a testemben mennyi halott van már
– túl sok ez egy szegény jó magyarnak

nincs erre szó – lennék bár poéta –
hóba vizelném kába versemet:
tűnjön el mint házfalról a kréta
ha megérzi az esőpermetet
eltemetni fénybe és papírba
sok harcban elesett szegény bakát:
sírt ástam egy túli fényrekeszben
míg remek contax gépem exponált
de a háborúnak lassan vége
lám nem gyűjtöm soká a holtakat
– gondolom – és mindent egybe véve
már nem bánom hogy mindez így maradt
ez vagyok hát: erre vitt a becsvágy
amit nem akartam még az is ment
amit lefényképezek az meghal
egyszer lefényképezném az istent

Párizs, Scribe szálloda, 1945 tavaszán

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Varga László Edgár

Látó Szépirodalmi Folyóirat